

af Andragender fra Fængselsbetjentene til det høje Justitsministerium. Det er altsaa ikke noget, jeg har fundet paa.

I øvrigt maa jeg takke den højtærede Justitsminister for hans Erklæring om at ville sørge for at faa udarbejdet en Slags autoriseret Huslejekontrakt. Jeg tror, at denne Udtalelse af Ministeren er blevet mødt med stor Tilfredshed omkring i Landet, men særlig i denne By. Den højtærede Justitsminister mente, at de grelle Bestemmelser, der findes i de gældende Huslejekontrakter, ikke havde saa meget at betyde, for Fogeden vilde aldrig være følgagtig, hvis en Ejer vilde benytte dem, og da den højtærede Justitsminister udtalte dette, saa jeg det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen), der ogsaa er Jurist, nikke bifaldende. Men det skulde det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds nu ikke have gjort, og den højtærede Justitsminister skulde ikke have sagt, hvad han sagde, thi den næste Morgen bragte „Politiken“, Regeringens eget Organ, som man siger, en meget rørende Historie, som slog baade den højtærede Minister og det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds paa Munden. „Politiken“ berettede, hvorledes en Overretssagfører Linnemann — altsaa en Kollega til de to Herrer Jurister —, der ejer en Fattigkaserne i Griffenfeldts-gade, havde begæret Fogedens Hjælp til at udsette en Kvinde, der boede derude, fordi hun kom en eneste Dag for sent med Huslejen. Derfor kaldte Hr. Overretssagfører Linnemann, den rare Mand, paa Kongens Foged, og denne var øjeblikkelig villig til at følge med. Han fulgte med og kastede denne Kvinde, som var kommet een Dag for sent med Huslejen, paa Gaden. Der kan det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds se, at Fogeden er meget villig til at følge, naar Hr. Linnemann kommer, og det er han sikkert ogsaa, naar andre Overretssagførere begærer hans Hjælp i slige Tilfælde. Jeg vil spørge den højtærede Justitsminister, om han finder, at den Optraeden af Overretssagfører Linnemann og af Kongens Foged er forsvarlig i dette Tilfælde.

Endelig vil jeg gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Indenrigsminister. Den højtærede Indenrigsminister er ganske vist ikke til Stede — jeg tror, at han er til et Møde i Købstadsforeningen —, men da mine Bemærkninger til Dels ogsaa gælder det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup), mener jeg det rigtigt alligevel at

fremsette dem. Vi var i Gaar inde paa Spørgsmaalet om Befolkningens Forsyning med Brødkorn. Jeg maa beklage, at jeg misforstod en Udtalelse af det ærede Medlem fra Sæby, som om det ærede Medlem havde sagt noget godt. Nu, da Tidenden er kommet, viser det sig, at han har sagt noget meget slet. Jeg mente, at det ærede Medlem havde benyttet Ordet „mindre“, men dette Ord findes slet ikke i Rigsdagstidenden paa det paagældende Sted. Jeg opfattede det ærede Medlem saaledes, at han havde udtalt, at det betød ikke meget, om Prisen paa Rug var et Par Kroner „mere eller mindre“ pr. Tønde. I Dag, da Fortrykket foreligger, viser det sig, at det ærede Medlem har sagt følgende: „Det, det gælder om i første Række, er, at Kornet er til Stede; om det saa koster en Krone eller to mere pr. Tønde, maa blive Nr. 2“. Saaledes er Udtalelsen bedre i Overensstemmelse med det ærede Medlems sædvanlige Tankegang, for det er jo noget, en Landmand saare let kan sige, at det er ligegyldigt, om Kornet koster 1 Kr. eller 2 mere pr. Tønde.

Jeg beklager, at det ærede Medlem har fremsat en saadan Udtalelse, og jeg beklager flere andre Udtalelser, som det ærede Medlem fremsatte i Gaar, fordi det forekommer mig, at disse Udtalelser er i Strid med et Løfte, som det ærede Medlem har været med til at afgive vedrørende denne Sag. Der blev i Indenrigsministeriet holdt et stort Møde angaaende Befolkningens Forsyning med Brødkorn. Saa vidt jeg ved, var det ærede Medlem til Stede ved denne Lejlighed og indgik der paa et Kompromis, hvorved han lovede at paavirke de danske Landmænd til at søge at faa deres Brødkorn tærsket og bragt det frem paa Markedet snarest muligt, for at der kunde komme nogenlunde rimelige Priser paa Brødkorn. Men nu holder det ærede Medlem her i Gaar en Tale, hvori han siger, at man skal blot tage det med Ro i saa Henseende. Brødrugen kommer nok efterhaanden frem, naar Folk faar tærsket, det er ikke noget, der haster, og det er heller ikke nogen Nytte til, at det hele kommer paa en Gang o. s. v. Det bestyrker mig i den Opfattelse, at den Opfordring, som Landboforeningerne skulde udsende til de danske Landmænd om at søge at faa Kornet frem paa Markedet, ikke bliver efterkommet, men at det er en Sag, man indenfor den danske Landbostand tænker paa med den største Ligegyldighed. Hvis det ikke var saaledes, kunde Priserne ikke forme sig, som de har formet sig i de sidste 8 Dage. Ifølge Bla-